

De Tango

Deze dans komt oorspronkelijk uit Argentinië. De tango is rond 1880 ontstaan in de ordinairste wijk van Buenos Aires: 'Barrio de las Ranas' en werd gedanst door de "Gouchos".

De tango werd in eerste instantie beschouwd als een ordinaire en vulgaire dans. In 1920 was de tango voor de eerste keer op film te zien, gedanst door, hoe kan het anders, Rudolph Valentino en werd de tango uit de subcultuur van de bordelen tot dans van de Europese en Amerikaanse high society verheven.

De dans sloeg in: in restaurants, hotels en andere openbare gelegenheden werden "thé tango" of "tango teas" gehouden voor diegenen die in de late middag en vroege avond prijs stelden op wat actief vermaak. Een echte Argentijnse pianist, een klein orkest of anders een grammofoon speelde muziek en men danste tussen de theetafeltjes in.

De tango was in die tijd niet aan regels gebonden; er bestonden zoveel vormen als er dansleraren waren.

De tegenwoordige tango lijkt wel enigszins op de oude Argentijnse tango, maar is absoluut niet meer ordinair te noemen. De strakke, staccato bewegingen, en dan met name de hoofdacties van de dame zijn kenmerkend voor de tango.

We kennen twee vormen:

De Europese tango en de Argentijnse tango.

Op de meeste dansscholen wordt de Europese tango geleerd.

De telling is : een, twee, een, twee, drie.

Dankzij de activiteit van het comité van ISTD is ook de tango gestandaardiseerd. De muziek wordt uitgevoerd in een tempo van 33 maten per minuut waarbij het paar een nauw fysisch contact onderhoudt. Voor de ware ballroom-liefhebber is de tango nog steeds het neusje van de zalm en een goed uitgevoerde tango is dan ook een lust voor het oog.